

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 70.

Tiende Session.

23de Møde.

Torsdagen den 5te November.

(Fortfal.)

Indenrigsministeren: Jeg maa dog gjøre en Bemærkning imod den Maade, hvorpaa den ærede kjøbenhavnske Rigsdagsmand (L. C. Larsen) nu omtalte Vederhæftigheden. Ordet „Vederhæftighed“ kan tages i en dobbelt Betydning. Den Betydning af Ordet kan være rigtig, hvori den ærede Rigsdagsmand tog det, nemlig at den Paagjældende, efterat Fallitbehandlingen er endt, i Virkeligheden ikke eier Mere end tidligere; men det er naturligviis ikke den Betydning af Ordet, hvori jeg tog det. Sagen er den, at naar En er bleven fallit, saa er der et juridisk Beviis, saa ligger det aabenbart for Verdens Dine, at Manden er insolvent, at han er aldeles uvederhæftig. Det er en Selvfølge, at ingen Næringslov vil kunne anfille Underfogelse, om den, der søger om at nedsætte sig som Næringsdrivende, er i Besiddelse af den fornødne Capital, eller hvor vederhæftig han er i Forhold til den paatænkte Forretning; men noget ganske Andet er det, naar det godtgøres paa en uimodsigelig, aldeles slaaende Maade, at Manden ikke har den fornødne oeconomiske Selvstændighed, saa staaer det for mig som uanstændigt, at man i det Dieblif fæder ham til at begrunde en oeconomisk selvstændig Stilling som næringsdrivende Borger. Det er ikke det factiske Forhold, om han eier mere eller mindre, hvorpaa det kommer an; men den Omstændighed, at det er blevet indlysende for Alle og Enhver, at Manden ikke

har den oeconomiske Selvstændighed, som er det naturlige og sunde Grundlag for Begyndelsen af en Virksomhed som næringsdrivende Borger.

J. A. Hansen: Jeg har tilladt mig at stille det Forslag, at der i § 2 Nr. 4, 2den Linie, efter Bestemmelsen om, at en Udlænding, som ikke har Indfødsret, skal, for at vinde Borgerkab, oplyse, at han idetmindste har opholdt sig og ernæret sig ærligt her i Riget i 5 Aar, tilføies, at disse 5 Aars Ophold skal have været uafbrudt. Det er ganske rigtigt, som den ærede Minister bemærkede, at det er en Skjærpelse, men det er en Skjærpelse, som jeg for mit Vedkommende anseer for ønskelig. Naar en Udlænding har Indfødsret, kommer Bestemmelsen ikke til Anvendelse; naar tractatmæssige Bestemmelser give et fremmed Lands Undersaatter samme Adgang til her at nedsætte sig og drive Næring, som tilkommer Landets egne Børn, kommer den heller ikke til Anvendelse; hvor Kongen senere maatte give en Anordning om, at et fremmed Lands Undersaatter skulle have lige Adgang med Landets egne Børn til her at drive Næring, kommer den ligesaa lidt til Anvendelse. Udenfor disse Tilfælde skulde den imidlertid komme til Anvendelse for Udlændinge, og da mener jeg rigtig nok, at det ikke burde være nok, at en Mand til 3, 4, 5 forskjellige Tider har opholdt sig her i Landet, saaledes at det tilsammentaget kan blive 5 Aar; thi det viser ikke nogen stor Hengivenhed eller Kjærlighed eller Samflutning til Landets Beboere, at han med længere Mellemrum ligesom ogsaa til forskjellige Tider har opholdt sig saalænge i Landet, at det tilsammentaget kan blive 5 Aar. Det forekommer